

«Post mortem»

Aquests senyors que havien considerat com una descoberta de llur geni de diplomàtics allò que nosaltres anomenem procediment de l'estructura, deuen haver tingut un desagradable desengany.

Havien pensat que, per a sortir -- si es pot dir així -- d'un carreró sense sortida on s'havien ficat -- la no intervenció, la bel·ligerància i altres coses singulars -- n'havia prou amb declarar-se en vaga, anar a les platges a contemplar les entretingudes de categoria i exhibir-se als camps de golf. Penseu com deu haver estat d'incòmoda la sorpresa que han tingut en rebre la convocatòria de l'inefable lord Plymouth, per assistir a una reunió del sots-Comitè de no intervenció, que es celebra avui, aquesta tarda, a Londres.

No sabem ben bé què és el que tractaran aquests malhumorats diplomàtics. I diem malhumorats perquè estem segurs que ho estan. Penseu que no solament els han fet malbé les vacances i els han partit pel mig l'estiu, sinó que, per si tot això no fos prou, els encaren novament amb els problemes que els han amargat l'existència durant dotze mesos i dels quals pensaven haver-se alliberat durant unes quantes setmanes.

Sense abandonar la correcció ni manifestar llur enuig, els diplomàtics es reuniran un cop més al Foreign Office. Per parlar de què?

Es difícil de dir-ho. Tractaran de la bel·ligerància i de la retirada dels voluntaris. Alemanya i Itàlia voldran que primer vingui el reconeixement de Franco i que després ja es parli dels "voluntaris". La URSS s'hi oposarà i es mantindrà ferma en la seva posició de negar-se a reconèixer, en cap circumstància, el "generalísimo". França i Anglaterra continuaran en llur actitud, que elles creuen prudent, però que més aviat podria qualificar-se de suïcida o, si més no, de tímida i acoquinada.

I els venerables barons del sots-Comitè acordaran -- d'això, no hi ha ningú que en dubti -- torna-se a reunir d'aquí uns quants dies.

Què es persegueix amb aquesta convocatòria? Què és el que es vol aconseguir amb la continuació de les reunions? No pensem pas que les respostes ens puguin ésser favorables. Hi ha massa interessos creats -- i fins i tot inconfessables -- i massa xarxes de tractats i aliances perquè d'aquestes reunions pugui sortir res de bo.

Sobretot si hom té present que són unes reunions diguem-ne "post mortem"...

La por d'entrontar-se amb la crua realitat

Es parla de si el sots-Comitè se salvarà de la sessió d'avui a base d'acordar unes vacances

L'actitud de la U. R. S. S., clau de les deliberacions

Londres 6. — (De l'enviat especial de l'Agència Fabra.) — La impressió general dels periodistes londinencs és que, àdhuc si en l'últim moment la Unió Soviètica no canvia d'actitud, es trobarà -- perquè tothom ho desitja -- un procediment perquè el desacord no sigui definitiu.

Alguns redactors diplomàtics es pregunten aquest matí, després de recordar les respectives posicions de fa vuit dies, si hi ha hagut algun canvi, si els punts de vista s'han suavitzat o si els esforços de lord Plymouth i lord Halifax han tingut algun èxit.

Per al conservador «Morning Post» un canvi d'actitud de Malsky, en l'últim moment, és possible, però no molt probable. Aleshores es plantejarà amb tota cruïlla el destí del Comitè de no intervenció, amb el fracàs de la política seguida fins ara. Es clai que ningú no vol carregar amb la responsabilitat del fracàs i potser totes les dificultats voldran resoldre's amb unes vacances per tal de deixar als Governos i als seus representants en el Comitè el temps necessari per a reflexionar.

Vernon Barlett, en el «News Chronicle», es fa eco dels rumors circulars anit passada sobre un possible canvi d'actitud de la URSS, per tal de fer possible la continuació del Comitè.

El «Daily Herald» precisa d'aquesta manera les possibilitats per a aquesta tarda:

Primera: Que es reconegui el fracàs, però això és improbable.

Segona: Que s'acordi deixar a part la qüestió dels voluntaris i la bel·ligerància per a ocupar-se de trobar una altra forma de control. És molt difícil.

Tercera: Que es decideixi ajornar les deliberacions per a permetre que tots els membres del Comitè meditin sobre la situació. Aquesta és la possibilitat més probable.

L'òrgan laborista afirma en el seu editorial que seria una bogeria atribuir a la Unió Soviètica la responsabilitat del fracàs.

«Si no interessa, deixeu-lo morir en pau», acaba dient el periòdic, referint-se al Comitè.

A Nanquín esperen l'arribada de l'ambaixador nipó

"MENTRESTANT hauran de prosseguir els preparatius militars", opinen els diaris xinesos

Nanquín, 6. — Del corresponent de l'Agència Reuter. Als cercles oficials xinesos es declara que les mesures preses pel Govern central són purament defensives i justificades per l'experiència passada a la Manxúria, Jenol i Xina septentrional. Aquests cercles reconeixen la importància extraordinària d'aquests preparatius, però subratllen que ells no impliquen forçosament que el Govern central hagi de recórrer a la força per a solucionar el conflicte amb el Japó.

S'espera amb viu interès l'arribada de l'ambaixador japonès. Els comentaris de premsa han canviat una mica, però bé que es mostren escèptics quant a l'èxit de les negociacions, mostren una tendència a examinar sense prejudicis les propostions de l'ambaixador nipó. Els periòdics subratllen que els preparatius han prosseguit mentre seguien les negociacions.

Actualment es troba a Nanquín un gran nombre de militars. S'assembla la presència de Han-Fu-Tsu, president del Govern de la província de Xantung, les tropes del qual estan de guarnició a Tsen-Tao i al ferrocarril de Tien-Tsin a Jukeu i Paohungsi.

Les propostions, inadmissibles, del Japó

Cas d'ésser acceptades equivaldria a la ingerència permanent del Japó en la política interior xinesa

Toquio, 6. — Comentant les declaracions de Hirota a la Dieta, als cercles oficials s'assegura que el Japó espera encara evitar la guerra. El fet que l'ambaixador japonès Kawagoe hagi acceptat anar a Nanquín, sembla confirmar la possibilitat d'unes negociacions.

Segurament Kawagoe s'esforçarà a negociar sobre les bases següents:

1. Nanquín permetrà la formació del Govern autònom de Hopel i Chahar.

2. El Japó renunciaria a exigir el reconeixement formal de l'autonomia per Nanquín.

3. Hopel i Chahar serien desmilitaritzats amb la retirada de les tropes xineses.

4. Les tropes japoneses retirarien espontàniament i gradualment de la Xina del Nord cap a Manxukuo per tal de demostrar que els japonesos no desitgen perjudicar la integritat del territori xinès.

Kawagoe prepararà, a més, l'apropament interior a base d'una cooperació anticomunista. L'exercici japonès concedirà gran importància a l'acceptació del front anticomunista, però es dubta que Nanquín accepti.

(SEGUEIX A LA PAGINA TRES)

Soldats catalans, al nostre President

Els combatents catalans de la gloriosa columna Macià i Companys (avui Divisió 30) escolten, puny enlaire, el nostre himne nacional en l'acte de lliurament d'un bust, obra de l'escultor Víctor Moré, al President de Catalunya (P.-F.)

SOS! Ha estat ajornat el Consell de la Generalitat que s'havia de celebrar avui

HA ESTAT BOMBARDEJAT

Marsella, 6. — L'emissora de Marsella comunica que el pèl radiotelegràfic ha rebut un SOS d'un vaixell britànic demanant que s'acudeixi al seu auxili per haver estat bombardejat.

Avui hi ha hagut escassa activitat al front d'Aragó

COMUNICAT DEL CAP DE L'EXERCIT DE L'EST A S. E. EL PRESIDENT DE CATALUNYA

Ha estat sorpresa una patrulla enemiga davant d'Agullar d'Ebro, la qual ha estat dispersada per les nostres metralladores i li hem causat baixes vistes.

Escassa activitat a la resta del front, reduïda a tiroteigs i canoneigs. S'han passat als nostres rengles quatre soldats procedents del camp facciós.

Comorera ha conferenciat amb el President Companys

L'Honorable President de Catalunya no ha abandonat avui el seu despatx particular de la Residència, on ha treballat en l'estudi de decrets que són tractats en les reunions del Consell de la Generalitat. El senyor Companys no ha rebut audiència.

A la Secretaria de la Presidència han dit al migdia als periodistes que la reunió del Consell reglamentària, que havia de celebrar-se aquesta tarda, havia estat ajornada, puix que diversos consellers no podran acabar la redacció i estudi de disposicions que han d'ésser sotmeses a l'aprovació del Consell. Per aquest motiu no ha estat assenyalada nova convocatòria.

A primera hora de la tarda ha estat al Palau de la Generalitat el conseller d'Economia, senyor Joan Comorera, el qual ha celebrat una extensa conferència amb el President Companys.

Aquest matí ha tornat de València el conseller de Finances, senyor Josep Terradellas, que, com havia anunciat, ha estat dos dies a aquella ciutat, on ha celebrat conferències amb diversos ministres del Govern de la República, tractant qüestions de coordinació entre ambdós Governos.

El ministre de la Governació ha arribat a Barcelona

"Estic satisfet de la tasca dels meus representants en matèria d'Ordre Públic"

Aquest matí ha arribat a Barcelona en avió el ministre de la Governació, senyor Zugazagotia, el qual, poc després de la seva arribada, s'ha traslladat a la Delegació General d'Ordre Públic, on ha celebrat una llarga conferència amb el delegat senyor Gómez Salas.

A migdia el senyor Zugazagotia ha rebut els informadors, als quals ha manifestat que el seu viatge a la nostra ciutat era produït per motius purament personals.

—Tenia l'obligació --ha afegit-- de visitar els meus representants en matèria d'ordre públic a Catalunya. Per altra banda desitjava comprovar la tasca portada a terme per ells en aquest aspecte, la qual he trobat admirable. També he volgut saludar-los particularment com a bons amics meus.

—Quants dies s'estaureu entre nosaltres? --li ha preguntat un dels informadors.

—Cap. Avui mateix me'n torno a València.

ALS SOLDATS AMERICANS CAIGUTS EN TERRES DE FRANÇA

El passat diumenge s'inaugurà al cim del puig de Montfaucon el monument alçat pels Estats Units a la memòria dels soldats americans morts en terres franceses durant la Gran Guerra. Un moment durant la cerimònia inaugural (G. P.)

Eficaç bombardeig del Quarter general facciós de Grado

Gijón, 6 (Servei exclusiu de Febus.) — S'han presentat cinc soldats evadits de les línies rebels proveïts d'armament. Han confirmat els grans danys causats i víctimes que l'enemic tingué amb motiu de l'intens bombardeig d'abans-dahir sobre Grado, quarter general feixista. La constant i eficaç actuació de l'aviació lleial produí un enorme pànic. Tot l'element militar de la plaça va fugir a la desbandada. Els facciosos sofriren nombroses baixes per l'acció del bombardeig sobre les posicions que dominen Grado. Els nostres aparells metrallaren i les desferen, diverses concentracions rebels a diversos llocs pròxims als fronts.

MARIAN FOYÉ

UN HEROI CATALA

a cada instant i a cada hora. Darrera seu el pilot català deixà l'espasa. La família, la seva càtedra de l'Escola de Treball, el benestar, per incorporar-se a l'heroica legió anònima dels soldats de l'aire.

Quan caigué l'heroi, calgué enmig de les restes d'allò que ell tan hàbil estimava: l'aeroplà. Moltos coneixien la vida d'aquest malagunyat pilot, però potser algú ignora fins a quin punt estimà l'aviació i se sacrificà per ella contribuint a la seva popularització a Catalunya.

Des de menut ja a l'Escola mostrà un interès viuíssim per una cosa que no comptava pas amb massa anys d'existència i estava mancada de tradició i història: l'aeroplà. Aquest entusiasme vers una cosa de possibilitats il·limitades per a un esportiu i un enginyer el menà al camp del Prat on s'alçaven els hangars de la primitiva Escola Civil d'Aviació, institució precària de mitjans econòmics, però fèrtil en il·lusions i esperances.

En aquell organisme que animaven un grup d'homes coratjosos Foyé anà a fer l'aviació, com s'havia fet remarcar en l'estudi, a la Universitat i als centres catalanistes. Poc temps després era pilot. I seguidament començava un dels aspectes més interessants i actius de la seva vida i la campanya de proselitisme que desenvolupà arreu de Catalunya. No hi ha ciutat ni poble nostre una mica important que no recordi la figura simpàtica i optimista d'aquest home jove parlant d'aviació, de la seva tècnica i dels seus secrets. Més tard s'apassionà per una branca de l'aviació: el vol a vela.

Foyé fou un veritable líder d'aquest esport a casa nostra. Gràcies a ell molts centres i entitats esportives crearen seccions de vol a vela. No en tingué prou amb el seu exemple i la seva paraula per fer estimar i comprendre l'aviació a la gent, sinó que agafà la ploma i des de les pàgines dels diaris i rotatius catalans continuà la seva tasca. La Generalitat, l'entusiasta a seguir uns cursos ampliatissims. No hi venia mai d'una hora per a allò que ell considerava el nord o la finalitat de la seva existència. El 6 d'octubre l'aviador s'ofereix a la Generalitat. És un defensor engegat de Catalunya. El 18 de juliol es posà novament a disposició del nostre Govern.

Des d'aquella data, Foyé, des del seu aparell, plantà cara a les aies assassines del feixisme. Era modestíssim, realitzava les accions més heroiques sense acceptar cap atenció ni cap recompensa. Quan caigué mal ferit entre les restes del seu aparell, ningú no se'n assabentà. I la seva dolència fou un veritable torment. Morí d'una manera espantosa. De resultes de les greus ferides va sofrir l'hivern passat. Al seu enterrament hi assistiren moltes persones que aixecaren en silenci el puny enlaire dient les seves despullades glòries embolicades amb la bandera catalana.

La ciutat, Catalunya tota està en deute amb l'heroi caigut. El seu nom gloriós ha de figurar en una principal via ciutadana. És el menys que podem fer a la seva memòria immortal.

Advertiment als enamorats, als badocs i als xerraires...

TENIM UNS PORTICS NOUS

Avui els portics del Palau Moia, de la Rambla dels Estudis, resten oberts al públic. La cantonada Rambla-Portaferriera d'aquesta feta restarà desocupada. Els peatons, en lloc de llançar-se al vià a desafiament els vehicles, podran derivar tranquil·lament per sota els amables porxos. El vell i noble palau, als cent seixanta-tres anys de vida, es rejovenix. En lloc d'ésser un dolor urbanístic, dona facilitats a la circulació i obre cordialment els braços als vianants.

MIG A CASA, MIG AL CARRER
I Barcelona guanya uns portics. Uns portics més a afegir als escassos portics amb què compta la ciutat. En totes les viles llatines floreixen els portics. És més: els portics donen categoria a les ciutats. En la seva discreta penombra els passejadors s'hi encamen, els enamorats hi festegen i els aparadors temporals —joies, llibres, pintures— hi despleguen llurs seduccions.

Els portics, com els passatges oberts, confereixen intimitat a les ciutats. Són com una mena d'oasis en el desert de l'urbanisme. Quan, a ple estiu, el sol crema les pedres, els portics ofereixen túnels d'ombra. Quan la pluja mulla els carrers, dona bo d'arrecerar-se sota uns portics, veient, alhora, davant, com l'aigua teixix necessàriament les seves cortines perlades.

El portic és un entremig entre la casa i el carrer. Totes les suggestions de l'interior, aliades a totes les invincions del exterior. Per això sota els portics hom hi discuteix, hom hi tanca traces, hom hi murmura, hom hi conspira... Una mena d'intimitat, oberta al carrer.

LA BATALLA DELS PORTICS
Barcelona té molt pocs portics. Els Portics d'en Xifre, per on encara transiten les bruixes negres dels ramaders; els portics dels Encants vells, darrera la Llotja, en els quals ressonen encara els cops de martell dels obradors de guarnició; els portics de la Plaça de Francesc Macià, cascos polítics populars, ratllats pels crits dels infants i penitents per les pintes de les palmeres...

I s'han acabat els portics barcelonins. Potser encara, bosquell de portics, els del Liceu, on a les tardes d'estiu, s'apleguen els comics i els tenors a prendre cafè.

Els barcelonins no són gaire aficionats als portics. Fa uns anys tin-

guem, fins i tot, la nostra batalla dels portics. Fou quan els propietaris del carrer de Francesc Layret, el popular Paral·lel, empenyeren una ofensiva contra la disposició municipal que els obligava a construir portics als baixos de llurs cases.

Els enemics dels portics triomfaren en tota la línia. Contra l'estètica, ella al·legaven raons comercials. El Paral·lel, avui ja no té portics...

Nosaltres, partidaris dels portics, saludem amb alegria aquests que avui s'obren a la Rambla. Són uns portics nous que tenen la patina de vells. Unes pedres il·lustrades els confereixen tradició i noblesa. Fem vots perquè tinguin una vida pròspera, perquè els barcelonins se'ls facin de seguida seus, que serà quan un minyó, en acomiadant-se de la noia que estima, li donarà cita per a l'endemà.

—T'esperaré, en fer-se fosc, sota les voltes de Can Comelles...

M. S.

No ha estat res greu...

...i els del sots-comitè no es veuran privats del pacient Lord Plymouth

Londres, 6. — Plymouth espera que la forta commoció i la feia que sofríx a l'ull dret, en xocar el taxi on el qual anava amb un automòbil, no l'impedirien d'assistir aquesta tarda a la reunió del sots-comitè de no intervenció.

El secretari de lord Plymouth ha declarat que, malgrat l'accident, es sentia millor i que amb tota seguretat acudiria a la reunió d'aquesta tarda.

SARCASME!

Després d'Abissínia, Espanya i Xina...

EDEN, premi Nobel de la Pau?

Copenhaguen, 6. — El Comitè noruec encarregat d'elegir candidat per al Premi Nobel de la Pau ha decidit per unanimitat concedir aquest premi al ministre anglès d'Afers estrangers, senyor Eden. El Comitè demanà al senyor Eden que acceptés aquest honor. No s'ha presentat cap sol·licitud al Ministeri d'Afers estrangers anglès sobre aquest punt.

A París circulen els mateixos rumors que a Londres, rumors que no han pogut ésser confirmats. El president del Comitè Nobel, professor Stang, està de viatge, i a les ofertes d'aquesta institució no s'han donat a la publicitat les decisions preses en les reunions.

JOSEP BOMBI

Magnífica representació d'aquest nervi que vigoritza i dona vida al nostre gloriós Exèrcit Popular, amb el nom de comissari de guerra, és en la nostra brigada 136, la que encarna el company Josep Bombi.

Home madur, però ple d'energia i vigor i coratge de joventut, porta a la lluita que sostenim l'ànsia de la victòria que Catalunya sent.

Persona austera com poques, porta en si, i es reflecteix en el seu rostre, la serenitat i ferma expressió del combatent que esport amb fe i seguretat el nostre triomf.

Diem fe i no esperança, perquè la seva seguretat en el triomf no és qüestió de sentiment, sinó que és fonamentada en un criteri que és el de la raó i la feia en l'inevitable cabdal d'entusiasme, valor i disciplina de què sap estem ben imposats tots i cadascun dels soldats de la nostra Brigada i del nostre Exèrcit.

Josep Bombi no és inèxport en el camp de batalla, que exerceix ni en la manera positiva d'exercir-lo. Buu record i positiva efectivitat és el seu pas per la Divisió 30, on com a component té quelcom d'administratiu que li fou, al mateix temps que un dels seus forjadors, el lloctinent i s'ha de dir de tots. El seu pas per la Divisió 30 ha deixat una estela d'afabilitat i capacitat en l'exercici del seu càrrec que encara perdura i que serà difícil de superar.

No és menys difícil el seu començament en la nostra Brigada; però, davant d'homes del seu temps i de la seva voluntat, les dificultats s'esvaeixen. Amb uns caps i oficials que han tingut la sort de trobar, al costat del nervi militar que volien marxar el polític amb qui volien marxar i l'estima, tant per la seva persona com pel que representa, pot trobar cap obstacle insuperable en l'exercici del seu càrrec.

Nervi polític, hem dit i repetit. I aquest nervi, Nervi en el que s'entenen les fibres de tot allò que representen diversitat de matisos polítics, té un sol distintiu: no són feixistes, sense deixar-ne predominar cap i fonent-los tots en una sola aspiració: lluitar, vencer, guanyar la guerra!

Compreu com ningú que la nostra obligació primordial és guanyar la guerra i a això dedica tota la seva atenció i incansable treball.

Compreu com ningú que el seu començament, sap complir-lo també com ningú.

Tota la Brigada i cadascun dels seus components coneix ja i saben l'exacte del seu començament i l'avaluar-lo, sentint-se satisfets de la seva persona i de la seva feia.

La 136 Brigada desitja fervorosament que Josep Bombi estigui tant temps com sigui possible a la nostra Brigada, amb nosaltres fins al triomf final, per a bé de la República que defensem.

Pascual GRAU,
Capità de la 136 Brigada

Ajut Català

Es convoca a totes les Delegades a la reunió que tindrà lloc demà, dissabte, a les 10 del matí, a l'estatge central de la tarda, a l'estatge central (Rambla de Catalunya, 26).

Material de guerra destinat a Franco, destruït

A l'estació de Halle han quedat destruïts 120 vagons i han resultat 7 morts i 50 ferits

París, 6.—A pesar de la impenetrable reserva que les autoritats alemanyes guarden sobre les veritables causes del fet, des de Berlín comencen a reure's notícies d'una gravíssima catàstrofe desenrotllada a l'estació d'Halle, considerada com la més important d'Alemanya, ja que hi ha un moviment de mercaderies de mil cinc-cents tones per terme mig al dia.

Dies passats, a trenc d'alba, al moll d'aportament de l'estació de Halle, sense que ningú pogués explicar-ne les causes, es succeïren una sèrie de formidables detonacions que reduí a pols una superfície total d'edificacions de 25.000 metres quadrats, així com també 120 vagons carregats amb tones de mercaderies, 45 vagons luits, més 400 tones de mercaderies preparades per a carregar. Tot quedà destruït, ja que a continuació de les cementsades explosions es registrà el més gran incendi que registra la història dels ferrocarrils alemanys. Acudiren a sufocar el sinistre totes les seccions de bombers de Halle i ciutats properes i quan aquestes havien gairebé dominat el foc una nova explosió, més forta que les anteriors, destruï un altre nou dipòsit de l'estació que volà pels aires. A regions molt allunyades del lloc del succeït hom ha trobat desferres que havien estat llançades per l'explosió.

L'explosió fou de tanta intensitat que provocà l'estonament de diverses cases de la ciutat i la trencadissa dels vidres de finques envaïdes en un radi d'acció de centenars de metres. Per fortuna, a l'hora en què ocorregué la catàstrofe no havien entrat al treball els equips de carregadors, la qual cosa evità centenars de víctimes. Amb tot, set homes resultaren morts i més de cinquanta, ferits de gravetat.

Els diaris han publicat una nota oficiosa de les autoritats, nota que tracta d'explicar el succeït i el presenta com una senzilla descomposició, a causa de la calor, d'una càrrega de cilindres d'àcid carbònic, aire comprimit i carbur, però l'única que hi ha de cert és que les veritables causes han estat que la consignació de municions destinades a Franco foren portades a l'estació com a mercaderies generals, completament inofensives i com a tals foren tractades en fer-se la càrrega i per això s'origina la formidàble explosió.

El feixisme i n t r i g a Sud-Amèrica

FEDERZONI proposà que el Govern argentí reconegués el rebel Franco

Argentina no prendrà cap decisió que no sigui d'acord amb Brasil i Xile, i probablement amb els EE.UU.

INTERPEL·LACIO A LA CAMBRA PER UNES DECLARACIONS DEL REPRESENTANT FEIXISTA

Buenos Aires, 6. — Es creu saber que Federzoni, representant feixista a Buenos Aires, proposà que el Govern argentí reconegués a Franco, igual que l'Uruguay. A la Cancelleria

El ministre declara: «Es tracta d'una prova de cortesia»

Vaixells de guerra nazis a Finlàndia

Helsingfors, 6. — Holsti, ministre d'Afers estrangers, ha declarat a la premsa que la visita de la flotilla alemanya era una prova de cortesia internacional i que, naturalment, s'havia organitzat en la forma habitual.

A LONDRES I A ESPANYA

Dies passats, parlant amb uns periodistes estrangers, el ministre d'Estat de la República, senyor Giral, ha dit que la guerra acabaria abans de fi d'any, si Itàlia i Alemanya deixessin d'enviar homes, avions i armes als rebels.

Aquestes manifestacions han estat comentades més enllà dels Pirineus. I és que plantegen, d'una manera clàssica la veritable situació d'Espanya.

Què podem esperar de les democràcies occidentals? Ja s'està veient a Londres. Cada dia ens porta un nou desengany. El liberalisme burgès té por a les dictadures. I aquestes ho saben. I com que ho saben, exploren aquesta por. Hitler i Mussolini viuen, internacionalment, de l'espant. Són com els valents de taverna. En tenen prou amb mirar amb gest feroç i obrir la boca per deixar anar unes quantes escopinades...

De nosaltres, únicament de nosaltres ha de venir-nos la salvació i el triomf. Estem com estigué França en el 93, com estigué Rússia després de la victòria bolxevista. Si no fos pels russos i els mexicans, és diria que el món enter ens abandonava.

Que els partits obrers i vastes zones del radicalisme ens són afectes? Sí. Però aquest afecte, molt estimable, no s'ha manifestat encara d'una manera suficientment eficaç. Estan molt bé els mitjans, les manifestacions, les subscripcions, els missatges d'adhesió, els articles de periòdics. Estarien millor altres coses. Per exemple, l'acció parlamentària energica i la pressió sindical. Franco rep tot el que vol en els ports de l'Espanya feixista. Seria molt difícil impedir-ho, si la Internacional del Transport ho acordés així? Ens sembla que no...

Però mentre les simpaties passives es convertixen en simpaties actives, seguim organitzant-nos per a l'èxit guerrier. Un proverbi llatí aconsella a l'home que vol prosperar, que vagi endavant i no esperi ningú i no compti sinó que amb ell mateix. Aquest proverbi ha de servir-nos de norma. No podem res que no pugui ésser conseqüència del nostre valor, de la nostra disciplina, de la nostra abnegació, de la nostra obediència als Poders legítims, de la nostra laboriositat, del nostre sacrifici individual i de la nostra col·lectiva resistència, del nostre entusiasme social i polític, de la nostra decisió irrevocable. Agram les bones intencions i les ajudes patòniques. Considerem-les com una estimulació apreciable. Però no els concedim pas importància exagerada. Les nostres cent-cents mil baionetes que esgrimeixen un milió de braços resoltos portaran la solució del problema, així que anem empenyent els facciosos cap a Portugal i els llancem de cap a l'Atlàntic.

Londres? Els fronts? La reraguardia? Que els fronts responguin. Que la reraguardia no es desorganitzi. Que cada antifeixista completi amb els seus deures elementals. I deixem que lord Plymouth i a més a més, que Eden faci lamentables declaracions a la Cambra dels Comuns i que Neville Chamberlain es cartegi amb Mussolini. El que passi a Espanya, sobre els nostres camps, muntanyes, ciutats, pobles, valls i platges, serà el decisiu...

EL REPARTIMENT DE PALESTINA EN DOSESTATS

ES OBJECTE DE DELIBERACIO AL CONGRES SIONISTA DE ZURIC

Zuric, 6. — El Congrés sionista, que es constituï en comissions polítiques, començà ahir a la tarda el debat polític, a porta tancada, sobre l'actitud sionista davant del repartiment de Palestina en dos Estats: un d'arab i l'altre jueu, proposició feta per la Comissió d'enquesta britànica i el govern de Londres. Diversos ordres prengueren la pa-

raula, entre els quals Meyer de Berlín, cap del partit religiós Mizrachi, que declarà que no podia renunciar a cap part de Palestina. El cap sionista polonès Kiebaun declarà que els jueus han de combatre a favor de l'engrandiment del territori que se'ls ha ofert. Els debats continuaran segurament fins al proper dimarts.

ARCHIVOS ESTATALES